

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

**Уманський державний педагогічний університет
імені Павла Тичини**

ВІСНИК

УКРАЇНСЬКО-ТУРКМЕНСЬКОГО КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОГО ЦЕНТРУ

ВИПУСК 1

Частина II

**Умань
2017**

УДК 37(477+575.4)(06)
ББК 74(44кр+5тур)я43
В 53

*Затверджено до друку вченою радою
Уманського державного педагогічного університету
імені Павла Тичини
(протокол № 12 від 27 червня 2017 р.)*

Редакційна колегія:

Безлюдний О.І. – доктор педагогічних наук, професор, ректор;
Сокирська В.В. – кандидат історичних наук, професор,
проректор з наукової роботи та міжнародного співробітництва (головний редактор);
Курмаєв П.Ю. – доктор економічних наук, професор;
Цимбал Н.А. – кандидат філологічних наук, професор;
Лаврик О.Д. – кандидат географічних наук, директор Українсько-туркменського
культурно-освітнього центру (заст. головного редактора);
Сушкевич О.В. – кандидат філологічних наук, доцент;
Загоруйко Л.О. – кандидат педагогічних наук, доцент;
Валюк В.Ф. – кандидат хімічних наук, доцент;
Якимчук Р.А. – кандидат біологічних наук, доцент;
Мельник О.С. – кандидат технічних наук, доцент.

Відповідальний за випуск: *Лаврик О.Д.*

В 53 Вісник Українсько-туркменського культурно-освітнього центру :
міждисциплінарний науковий збірник. – Умань : ВПЦ «Візаві», 2017. –
Вип. 1, Ч. II. – 194 с.

У збірнику опубліковані результати наукової роботи студентів та викладачів УДПУ імені Павла Тичини. Розриті актуальні питання у галузях соціально-педагогічних, природничо-математичних, гуманітарних та економічних досліджень. Видання буде корисним для студентів, викладачів, аспірантів та вчителів загальноосвітніх навчальних закладів.

The results of scientific work of students and lecturers of Pavlo Tychyna Uman State Pedagogical University had been published in the proceedings. Current issues in social, educational, natural and mathematical, humanitarian and economic research had been revealed. The proceedings will be useful for students, lecturers and teachers of secondary schools.

**УДК 37(477+575.4)(06)
ББК 74(44кр+5тур)я43**

ЗМІСТ

ГУМАНІТАРНІ ДОСЛІДЖЕННЯ

Білецька І. О., Грабова Т. Англійські лексичні та граматичні емфатичні конструкції та їх ознаки.....	5
Білецька І. О., Сікорська С. Особливості омонімії та спосіб зняття труднощів її перекладу в науково-технічних текстах.....	11
Бондарук Я. В., Реєнт О. Підвищення інтересу учнів до вивчення англійської мови.....	15
Волошина Г. П., Багрій О. Рідна мова як засіб громадянського виховання у педагогічній спадщині В.О. Сухомлинського.....	21
Гребенюк А., Діденко Л., Діденко С. Туркменістан на міжнародній арені.....	27
Косінська Т. В., Калабська В. С. Музичний конкурс як необхідний компонент у формуванні музично-виконавської компетентності учнів-бандуристів ПСМНЗ.....	33
Краснобокий Ю. М., Чембергенов І. Перший доктор наук Туркменістану.....	38
Куценко С. Ю. Музей у сучасному інформаційному просторі: потенціал соціальних мереж.....	39
Лаухіна І. С., Мальченко А. Лексико-семантична група назв учнів у французькій мові Франції, Бельгії, Швейцарії та Квебеку.....	44
Максимчук О. В., Мовлямбердієв В. Духовність і ціннісні орієнтації студентської молоді України в трансформаційному суспільстві.....	48
Ріднева Л. Ю., Осіпчук Г. В., Могілевець Т. М., Руда О. А. Туркменська література в контексті сучасних міжкультурних зв'язків.....	53
Скрипник О. М. Туркменістан та ООН: історія співпраці.....	60
Ткачук М. М. Ціннісний вимір змісту українського національного виховання: минуле і сучасність.....	65
Цимбал Н. А., Токлієв Д. Мета і завдання зіставного лінгвістичного аналізу української і туркменської мов.....	74
Шачковська Л. С., Абдикодиров О. Політичний аспект міграційних проблем в європейських країнах.....	76

Шачковська Л. С., Байкулов Ш. Ісламський екстремізм та міжнародний тероризм як загроза для сучасного світу.....	84
Шачковська Л. С., Джумаєв Ш. Особливості формування політичної культури молоді в Україні.....	91
Шачковська Л. С., Ібрагімов Б. Роль українського миротворчого контингенту в міжнародних миротворчих операціях.....	99
Шачковська Л. С., Кличов М. Антропологічні виміри глобалізації	108
Шачковська Л. С., Худайкулова А. Інформаційний тероризм як феномен сучасної міжнародної політики.....	115
Шачковська Л. С., Худайназарова Ю. Гендерні трансформації у політично-соціальній сфері суспільства.....	124

ЕКОНОМІЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ

Автомесенко А. А. Паблік рілейшнз.....	131
Білошкурський М. В. Фактори та резерви зростання прибутку малого підприємства.....	136
Бовкун О. А. Економічний розвиток агропродовольчих підприємств в контексті економічної безпеки.....	142
Гарматюк О. В., Вовк Т. Використання Інтернет-маркетингу як засобу просування послуг на ринку.....	148
Гарматюк О. В., Коваль М. Дослідження економічних та організаційних методів управління конкурентоспроможності підприємства.....	153
Гарник О. А., Починок У. Сутність інноваційного розвитку в умовах економічної конкуренції.....	159
Коган Н. Ю. Здійснення іпотечних земельних операцій сільськогосподарськими підприємствами.....	164
Побережець Н. Б., Червона К. О. Менеджмент якості як фактор підвищення конкурентоспроможності туристичних підприємств.....	170
Слатвінська Л.А., Поворознюк І.М., Литвин О.В. Роль екскурсійної діяльності в розвитку внутрішнього та міжнародного туризму.....	176
Станіславчук Н. О., Люльченко В. В. Банківська система України: стан та перспективи розвитку в умовах фінансової глобалізації	182
Стойка С. О., Кравченко Ю. М., Мельничук Я. В. Податкова безпека як система захисту національної економіки України.....	188

Список використаних джерел

1. Бахчеван Є. Ф. Основні поняття та характеристики сучасного тероризму // Південноукраїнський правничий часопис. – 2014. – № 4. – С. 29–32.
2. Бойченко О. В. Інформаційна безпека України: поняття та загрози. – 2008 – С. 96–101.
3. Бойченко О. В. Медіа-тероризм: особливості сучасних ознак інформаційній безпеці / О. В. Бойченко // Інтегровані інтелектуальні робототехнічні комплекси (ПРТК-2009): друга міжнародна наук.-практ. конф. (25-28 травня 2009 р.). – К. : НАУ, 2009. – С. 230–232.
4. Бойченко О. В. Кібертероризм у складі сучасних проблем національної безпеки / О. В. Бойченко, О. О. Ончурова // Форум права. – 2010. – № 2. – С. 57–62.
5. Герасименко К. С. Сучасні ознаки загроз «інформаційного тероризму» / К. С. Герасименко // Форум права. – 2009. – № 3. – С. 162–166.
6. Гуцалюк М. Інформаційна безпека України: нові загрози / М. Гуцалюк // Бизнес и безопасность. – 2003. – № 5. – С. 2–3.
7. Катренко А. Особливості інформаційної безпеки за міжнародними стандартами / А. Катренко // Альманах економічної безпеки. – 1999. – № 2. – С. 15–17.
8. Надьон О. В. Правовий аналіз передумов виникнення загрози тероризму в Україні / О. В. Надьон // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://pravoznavec.com.ua/period/chapter/2/24/849>.
9. Полякова Н. Л. XX век в социологических теориях общества. – М.: Издательство «Логос», 2004 – 384 с.
10. Пугач В. Г. Інформаційний тероризм і політика // Грані. – 2015. – № 11. – С. 6–10.

ҐЕНДЕРНІ ТРАНСФОРМАЦІЇ У ПОЛІТИЧНО-СОЦІАЛЬНІЙ СФЕРІ СУСПІЛЬСТВА

**Шачковська Л. С., канд. політ. наук, доцент кафедри
суспільних дисциплін
Худайназарова Юлдуз, студентка IV курсу
УДПУ ім. П. Тичини**

Анотація

Проаналізовано поняття гендер та гендерна рівність. Розглянуто місце сучасної жінки у владі. Визначено чинники які стоять на шляху до встановлення ґендерної рівності у нашому суспільстві.

Ключові слова

Гендер, гендерна рівність, громадянське суспільство.

Abstract

The concept of gender and gender equality was analyzed. The authors revealed the place of women in modern society. The factors that impede the establishment of gender equality in our society were identified.

Keywords

Gender, gender equality, civil society.

Протягом історії людства ми спостерігаємо неодноразову зміну суспільних устроїв, матріархат змінювався патріархатом. Але досить часто в історії ми можемо знайти згадки про явище, яке було властивим для будь-якого суспільства, а саме – пригнічення та дискримінація жінок.

У XXI столітті світова спільнота розглядає своїм головним завданням створення кращого для всіх людей світу, такого, в якому не буде місця будь-якій нерівності: класовій, расовій, гендерній, етнічній тощо. Що стосується останньої з них, то досягнення ґендерної рівності та поліпшення статусу жінок відповідає цілям сталого людського розвитку. В останні десятиріччя проблема гендерної рівності привертає особливу до себе увагу. В її контексті не йдеться про питання жінок, а йдеться про рівну участь жінок і чоловіків у покращенні умов їх власного життя. Адже ґендерна рівність є процесом справедливого відношення до жінок і чоловіків з боку суспільства. Задля забезпечення такої справедливості, доводиться долати історичні та соціальні перешкоди, які не дають жінкам і чоловікам існувати в рівних умовах. До рівноправності веде справедливість, яка в суспільстві рівно оцінює подібності та відмінності між жінкою та чоловіком а також розрізнення ролей, які вони виконують.

З огляду на широку зацікавленість, актуальність дослідження даної теми не викликає сумніву. Адже жінки, як члени соціуму, своєю активною життєвою позицією покликані долучитись до державотворчих процесів, а історичний досвід показує, що українське жіноцтво завжди відіграло конструктивну роль в історії свого народу [5, с. 128]. Варто згадати легендарні та величні постаті жінок, які у жорстко-патріархальних системах на найвищому суспільному рівні уміло керували та навіть змінювали хід історії: ерусалимська героїня Юдіф, антична діячка Аспасія, цариця Тамара, княжна Анна Ярославівна, княгиня Ольга, Роксолана (Анастасія Лісовська), Жанна Д'арк, Катерина Медичі, Марія Тюдор, Єлизавета I, Катерина II, Індіра Ганді, Маргарет Тетчер, Ангела Меркель та ін. [4, с. 55].

Становлення громадянського суспільства – процес складний і багатоманітний. Він, в числі інших демократичних перетворень, передбачає утвердження рівних можливостей для самореалізації як жінок, так і чоловіків (гендерної рівності). Як свідчать останні дослідження загальноєвропейських організацій, на сьогодні 64 відсотки європейців вважають, що в Європі ще й досі поширена дискримінація за ознакою статі. Понад половину громадян Європейського Союзу вважають недостатніми заходи, що вживаються для забезпечення рівних можливостей для жінок та чоловіків в їхніх країнах, та вважають необхідним продовження роботи щодо подолання проявів дискримінації, в тому числі й за ознакою статі. Що вже казати про Україну, де процес побудови демократичної правової держави і громадянського суспільства тільки-но розпочався!

У XX ст. жінки з усього світу започаткували активний міжнародний рух за права жінок. Наслідки цієї діяльності особливо відчутні на

міжнародному рівні. Держави перше в історії виявили підтримку захисту прав жінок і визнали необхідність досягнення справжньої рівності в правах і можливостях чоловіків і жінок. Однак, незважаючи на багатообіцяючі зміни в міжнародному праві та практиці, жінки з усього світу ще потерпають від повсякденного нехтування їхніми правами. Крім того, їм часто бракує засобів та знань, необхідних для використання системи прав людини, для боротьби проти зловживань. Хоча активна діяльність протягом останнього десятиліття зробила права жінок більш окресленими, зараз же завдання полягає в тому, щоб зробити їх більш досяжними.

Поняття ґендер означає сукупність соціальних та культурних норм, які суспільство приписує виконувати людям в залежності від їх біологічної статі. Не біологічна стать, а соціокультурні норми визначають в кінцевому рахунку психологічні якості, моделі поведінки, види діяльності, професії жінок та чоловіків. Бути в суспільстві чоловіком або жінкою означає не просто володіти тими чи іншими анатомічними особливостями – це означає виконувати ті чи інші ґендерні ролі.

Сучасний рівень розвитку ґендерної рівності у світі та в Україні дозволяє говорити про ґендерний підхід як про особливий теоретичний напрямок у соціальних науках. Він орієнтований на формування і ствердження політики рівних, не залежних від статі можливостей самореалізації людини в різних сферах соціальної практики. Ґендерний підхід дає реальний шанс оцінити наслідки існуючої до останнього часу парадигми соціально-економічного розвитку суспільства і змінити на краще систему соціальної диференції і нерівності за ознаками статі в процесі переходу до сталого розвитку. Мова йде про використання знань і талантів кожного громадянина і досягнення того, щоб жінки тією ж мірою, що і чоловіки брали участь у будівництві або реконструкції нашого суспільства, вирішенні існуючих проблем і підготовці майбутнього. Для того, щоб розвиватися, суспільству необхідно використовувати всі свої ресурси і всіх своїх членів. А це означає повну і всеосяжну участь у цих процесах жінок і чоловіків.

Ґендерна рівність посідає важливе місце у забезпеченні розвитку здорового суспільства та знаходиться в центрі політичного та соціального прогресу. Результати розвитку не можна максимізувати та підтвердити не приділивши належної уваги потребам та інтересам жінок і чоловіків [1, с. 36].

Ґендер визначають як соціально сконструйовані ролі та обов'язки жінок та чоловіків. Концепція ґендера також включає можливі характеристики, здібності та типову поведінку, притаманну жінкам та чоловікам (жіночому та чоловічому роду). Ці ролі та обов'язки змінюються з плином часу, а також у різних культурах вони є різними. Так склалося, що жінка у суспільному та громадському житті обмежена певними рамками дому, сім'ї та родини, тому будь-яка інша діяльність для неї є майже недоступною.

Для покращення становища жінок, чоловіків, дівчат та юнаків великий внесок зробила гендерна рівність. Хоча за останні роки було досягнуто значного прогресу у сфері гендерної рівності, проте все ще дуже багато залишається зробити.

Метою політики гендерної рівності та її практичного застосування є:

- підтримка дівчат та жінок у реалізації своїх людських прав;
- підтримка рівноправності участі жінок з чоловіками у прийнятті рішень для забезпечення стабільного розвитку суспільства.

Досягнення гендерної рівності є імперативом у справі ефективної реалізації людського потенціалу, підвищення гендерної культури в суспільстві і перемоги гендерної демократії. В зв'язку з цим активізація участі і підвищення ролі жінок в програмах і рішеннях, пов'язаних із забезпеченням сталого розвитку є надзвичайно актуальним завданням сьогодення.

Рівність між жінками і чоловіками є той принцип, який потрібно постійно захищати, охороняти і зміцнювати на кожному етапі розвитку суспільства, особливо в періоді його трансформації. І сьогодні в Україні при переході до нової парадигми розвитку необхідно оцінити вплив діючої державної політики, законодавства і прийнятих програм на статус жінок і чоловіків та їх стосунки; зрозуміти соціальні процеси, що відбуваються і визначати напрямки справедливих стратегій гендерної політики на шляху до сталого розвитку, які на кожному новому етапі розвитку повинні переосмислюватися і переоцінюватися [6, с. 26].

Упродовж останніх 20-ти років дослідження гендерної рівності в університетах та інших навчальних закладах світу виникли у вигляді різноманітних дисциплін. Дослідження проблем жінок стали частиною освітніх та дослідницьких програм у США, Франції, Великобританії, Канаді, Австралії, країнах Середземномор'я та ін. У нашій країні дослідження гендерної рівності розвивається у кількох напрямках:

- проводяться традиційні дослідження в галузевих соціологіях – сім'ї та дозвілля;
- вивчаються політичні жіночі еліти, політична поведінка жінок;
- проводяться статистичні вивчення становища жінок – жінка на ринку праці (професійні орієнтації, доходи та ін.).

Для того щоб в Україні законодавчі гарантії гендерної рівності працювали та були підкріплені відповідними соціально-економічними та культурно-політичними механізмами, необхідно прагнути до посилення соціальної ролі жінки поряд з чоловіком у суспільному житті шляхом самоутвердження в діяльності неурядових організацій. Сьогодні функціонують майже 700 жіночих організацій із різними рівнями і сферами впливу. Все більшу зацікавленість викликає ідея соціального діалогу між «діловими» жінками і чоловіками на сторінках загальнонаціональної преси, у програмах радіо й телебачення. Спостерігається пожвавлення не тільки жіночого руху, а й видавничої діяльності у відповідному контексті.

В цілому можна підкреслити, що формування сучасного світогляду в проблемі гендерної рівності, а також наявність певної кризи у розробці теорії вже є свідченням ступеню її розвиненості й теоретичної глибини.

У розбудові громадянського суспільства в Україні вагома роль належить жінкам, які становлять більше половини сукупної робочої сили в державі. Чотири п'ятих жінок у працездатному віці належать до економічно активного населення, майже половина з них мають вищу та середню-спеціальну освіту (серед чоловіків цей показник становить 35%). Жінки займають значну питому вагу серед тих, хто становить основу середнього класу. У 2003 р. майже 68% жінок нараховувалось серед представників малого і середнього бізнесу, дві третини - у складі фермерів, майже 70% – спеціалістів середньої ланки управління, фінансистів та менеджерів. Жінки роблять значні кроки у зміцненні своїх позицій у державному житті. В Україні існують об'єктивні умови для розвитку демократії саме через активізацію жіночого руху, жіночої самосвідомості. За короткий час виникла чимала кількість жіночих неурядових організацій, що діють у різноманітних сферах громадського життя країни, хоча більшість із них найчастіше за все працює в соціальній сфері та у добродійності і майже не впливають на політичне життя держави. Це ще раз доводить, що місце жінки у владі в сучасному українському суспільстві ще досить незначне [7, с. 157].

Кінець другого тисячоліття знаменний для України вибором гендерного вектору розвитку. У відповідності з зобов'язаннями, вона підтримує гендерні стратегії ООН, Ради Європи і світового співтовариства. Верховна Рада України, керуючись Загальною декларацією прав людини, Конвенцією про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок, ратифікованими Україною міжнародними договорами про права та свободи особистості, підсумковими документами IV Всесвітньої конференції із становища жінок «Дії в інтересах рівності, розвитку та миру» (Пекін, 1995) і постановою Верховної Ради України від 12 липня 1995 року «Про рекомендації учасників парламентських слухань щодо реалізації в Україні Конвенції ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок», надаючи особливого значення ролі сім'ї та жінок у політичному, економічному, соціальному, історичному і культурному розвитку України, прагнучи поліпшення демографічної ситуації, забезпечення реалізації сім'єю своїх функцій, а також створення правових та суспільно-економічних умов для поліпшення становища жінок, підвищення їх ролі у суспільстві, найповнішого розкриття їх інтелектуальних, духовних і творчих можливостей, 5 березня 1999 року постановою № 475-XVI прийняла Декларацію про загальні засади державної політики України щодо сім'ї та жінок. Держава взяла на себе обов'язки перш за все забезпечити рівні права і можливості жінкам і чоловікам відповідно до основних прав та свобод людини, вирішити інші принципові проблеми, пов'язані з ліквідацією всіх форм дискримінації щодо жінок. Однак, одного

декларування боротьби з дискримінацією недостатньо, процес стримує і відсутність закону, що забезпечує гендерну рівність: проект Закону про державне забезпечення рівних прав і можливостей чоловіків і жінок, що просувається Ініціативною гендерною групою при Верховній Раді і був підтриманий учасниками Всеукраїнської національної конференції в Судаку 1999 року, повернутий Верховною Радою на доопрацювання і поки не прийнятий, а отже немає законодавчих гарантій гендерної рівноправності і державного механізму її забезпечення [2, с. 12]. Важливою проблемою гальмування даного процесу є також стереотипи, які склалися в суспільстві про те, що жінка і влада несполучні.

Влада і жінка повинні мати перспективу в мінливому світі; жінки не повинні бути витіснені з влади лише тому, що суспільство хворіє на стару, але виліковну хворобу – патріархальну модель побудови суспільства.

Таким чином «жіноче питання» у державній політиці досить неоднозначне і викликає багато дискусій, особливо серед чоловіків, які висувують тезу: «політика – не жіноча справа» [3, с. 5]. У такому випадку варто поставити питання: яким повинен бути політик прийнятним для українського електорату, якщо цим політиком є жінка? Потрібно зазначити, що дослідження українських психологів щодо сприйняття політиків, показали дискримінаційне відношення, яке затвердилося в суспільстві до жінки-політика. У поєднанні понять «жінка і політика» пересічний виборець акцентує увагу саме на статевих характеристиках, а отже жінка асоціюється із сім'єю в ролі матері, дружини, господині. Тому образ жінки-політика позбавлений виразних рис і не отримує належної підтримки. Відомо, що успіх політика залежить у певній мірі від симпатій виборців до особи кандидата [5, с. 11].

Хоча сьогодні жінка проявляє себе усюди, де раніше неподільно панували чоловіки. З середини 90-х років ХХ століття жінка упевнено проявляє себе як лідер і активно просувається кар'єрними і професійними сходами. Однак, щоб зайняти відповідне місце у владній структурі українські жінки повинні самі прокладати собі шлях у чоловічому середовищі та опанувати чоловічі професії, адже у сучасних реаліях жінка-політик може покладатися тільки на власні сили та вольовий характер.

На нашу думку на шляху до встановлення гендерної рівності у нашому суспільстві стоять наступні чинники:

- стереотипи масової свідомості, які й досі розглядають жінку як слабку у порівнянні з чоловіком істоту, яка є другорядною в суспільному, політичному та економічному житті, чоловіча ідеологія є породженням тоталітарної системи, але виховання спроможне змінити гендерну ментальність;
- кризова економічна ситуація (і особливо безробіття, яке часто штовхає жінок на заробітчанство, що нерідко призводить до продажу жінок та подальшої сексуальної експлуатації) та переважаючий на ринку праці попит на працівників-чоловіків, а не жінок;
- слабозвинуте громадянське суспільство, у тому числі пасивність

жіночих організацій та окремих жінок у відстоюванні своїх законних прав та свобод;

- відсутність національного механізму щодо забезпечення рівних прав і можливостей жінок і чоловіків в усіх сферах суспільного життя.

Підсумовуючи, слід зазначити, що з середини 90-х років ХХ століття жінка упевнено проявляє себе як лідер і активно просувається кар'єрними і професійними сходами. Однак, щоб зайняти відповідне місце у владній структурі чи суспільній драбині, сучасні жінки повинні самі прокладати собі шлях у чоловічому середовищі та опанувати чоловічі професії. Адже у сучасних реаліях жінка-політик може покладатися тільки на власні сили та вольовий характер або й навіть на власну сексуальну привабливість чи популярність (у випадку із політиками-актрисами чи політиками-співачками).

Ситуація в сучасній Україні надзвичайно складна у зв'язку із війною у східному регіоні. І попри це, для відновлення і розбудови нашої держави, одним із пріоритетних завдань є створення і реалізація державної програми подолання гендерної нерівності, адже зміни у становищі жінок в Україні можливі лише за умови не декларативної, а послідовної державної політики. У той же час, значно активізується громадянсько-політичний потенціал українського жіноцтва, який закладений у історично-архетипній свідомості та реалізується у різних ролях: «берегині роду», «козачки» або «непереможної амазонки». А ці ролі заздалегідь скеровані на встановлення рівноваги у суспільстві, засновані на людяності, любові та миротворчості.

Список використаних джерел

1. Власенко Н. С., Виноградова Л. Д., Калачова І. В. Гендерна статистика для моніторингу досягнення рівності жінок і чоловіків / Н. С. Власенко, Л. Д. Виноградова, І. В. Калачова. – К., 2005. – 187 с.
2. Женщина и власть. Материалы круглого стола Второго Всероссийского конгресса политологов / под ред. С. Г. Айвазовой, Л. Т. Шинелевой. – М., 2000. – 342 с.
3. Іващенко О. Участь жінок у політиці України / О. Іващенко // Слово і час. – 1997. – С. 5.
4. Козуля О. Жінки в історії України / О. Козуля. – К.: Український центр духовної культури, 1993. – 256 с.
5. Матвієнків С. Гендерна політика: суть, проблеми та українські реалії / С. Матвієнків // Науковий вісник: Історія. Політичні науки. Міжнародні відносини. – Вип. 272. – Чернівці: «Рута», 2005. – 359с.
6. Оганесян С. С. Емансипація жінок. Причини і негативні наслідки / С. С. Оганесян // Представницька влада. – 2005. – №4. – С. 25-28.
7. Титова Т. Гендер крізь призму буденності (жіночий аспект) / Т. Титова // Соціальна політика і соціальна робота. – 1999. – №3 – 4 (11-12). – С. 157.

Наукове видання

**ВІСНИК
УКРАЇНСЬКО-ТУРКМЕНСЬКОГО
КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОГО ЦЕНТРУ**

Випуск 1

Частина II

Друкується в авторській редакції

*Автори опублікованих матеріалів
НЕСУТЬ ПОВНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ
за добір, точність наведених фактів, цитат, власних імен
та інших відомостей!!!*

Технічний редактор: *Жидкова Н. В.*

Підписано до друку 26.06.2017 р. Формат 60x84/16.

Папір офсетний. Ум. друк. арк.11,3

Тираж 300 прим. Замовлення № 1456

Видавничо-поліграфічний центр «Візаві»

20300, м. Умань, вул. Тищика, 18/19

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи

ДК № 2521 від 08.06.2006.

тел. (04744) 4-64-88, 4-67-77, (067) 104-64-88

vizavi-print.jimdo.com

e-mail: vizavi008@gmail.com